

ΕΤΟΣ 68ον

16 Φεβρουαρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 7 (3481)

Η ΠΕΙΝΑ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ (Λουκ. 15,11-32) ἀποτελεῖ γιά τήν Ἐκκλησία μία ἀπό τίς πιό χαρακτηριστικές ἐκεῖνες διηγήσεις τῶν Εὐαγγελίων, πού μαρτυροῦν τί εἶναι ὁ Θεός, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος καί τί τελικά εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία. Ἐνα ἀπό τά κλειδιά γιά νά ἐρμηνεύσουμε τήν παραβολή εἶναι ἡ πείνα.

Ψευδο-αυτονομία

Πείνα γιά ἐλευθερία, γιά ζωή χωρίς δεσμεύσεις, γιά ζωή χωρίς ἔλεγχο βιώνει ὁ νεώτερος υἱός τῆς παραβολῆς. Ἡ πείνα αὐτή εἶναι πού τόν κάνει νά ζητᾶ, ἴσως καί μέ θρασύ τρόπο ἀπό τόν πατέρα του, «τό ἐπιβίβηλον μέρος τῆς οὐσίας». Ἡ πείνα αὐτή εἶναι πού τόν κάνει νά ἀποδημήσει «εἰς χώραν μακράν». Γιά νά χορτάσει αὐτή τήν πείνα, διασκορπίζει τήν οὐσία του «ζῶν ἀσώτως». Καί αὐτή ἡ πείνα θά τόν κάνει νά μὴν ἀφήσει τίποτε γιά τόν ἑαυτό του, γιά τό μέλλον. Ὅλα θά τά ζήσει «ἐδῶ καί τώρα».

Διαπιστώνει ὅμως ὅτι οἱ ἀπολαύσεις, οἱ ἐφήμερες σχέσεις, ἡ ἐπίδειξη τόν ἐξαντλοῦν, χωρίς νά διαρκοῦν γιά πάντα. Τότε καταλαβαίνει ὅτι πεινᾶ γιά κάτι ἄλλο: γιά τό ἀγαθό τοῦ νοήματος, τό «γιατί ζῶ;». Στό πατρικό του σπίτι τό νόημα τῆς ζωῆς ἐμπερικλειόταν στήν ἀγάπη πρὸς τόν πατέρα καί στήν ἀγάπη τοῦ πατέρα πρὸς αὐτόν, στή σχέση δηλαδή πατρότητας καί υἱότητας. Ὁ νεώτερος υἱός θέλει νά ζήσει ἐλεύθερα, χωρίς πατέρα. Τό μόνο πού βλῆπε ὅμως μπροστά του τελικά εἶναι ὁ θάνατος. Θά δοκιμάσει νά μὴν ἐπιστρέψει, βόσκοινας χοίρους. Θά ὀδηγηθεῖ στό νά χορτάσει τήν πείνα του μέ ὅ,τι χειρότερο ὑπῆρχε ἀπό πλεურᾶς καί ἠθικῆς καί πνευματικῆς. Ἀλλῶ οὔτε κι ἐκεῖ θά βρεῖ τροφή, καθὼς κανεὶς δέν θά τοῦ δώσει οὔτε τά ξυλοκέρατα. Ἡ πείνα του γιά ἐλευθερία τόν ὀδήγησε στό ἔσχατο σημεῖο τῆς ὑποδούλωσης. Ὑποταγμένος στά ὑλικά, νά μὴν ἔχει οὔτε κι αὐτά.

Ἡ ὁδός τῆς μετανοίας

Ἔτσι, «ἀφοῦ ἔρθει στά σύγκαλᾶ του», κατανοεῖ ὅτι δέν μπορεῖ νά ζήσει

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιε´ 11-32)

Ἡ φιλευσπλαχνία τοῦ πατέρα

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπος τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διείλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μισθιοὶ τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι! Ἄνασας πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀνασας ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἐτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνεγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱός αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἠθέλην εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολὴν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. Ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμά σά ἐστιν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη.

χωρὶς τῆ σχέσης μέ τὸν πατέρα του. Βεβαίως, δὲν ζητᾷ τὴν ἀποκατάστασή του στό «ἀρχαῖον κάλλος», ἀλλὰ λίγο ἀπὸ τό περίσσιο ψωμί πού τρῶνε οἱ ἐργάτες τοῦ πατέρα του. Ἀπὸ τὴν ὑποδοῦλωση στόν ἑαυτό του, στίς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀσωτία, θά προτιμήσει τὴν ἐργασία στό σπίτι τοῦ πατέρα του. Ἀπὸ τὴν πείνα, τὴν ταπεινὴ σχέση, στήν ὁποία ὅμως δὲν θά ξοδεύει ὅ,τι τοῦ δόθηκε, ἀλλὰ θά ἀγωνίζεται γιὰ νά τό λάβει. Καί θά πάρει τὴν ὁδὸ τῆς μετανοίας, τὴν ὁδὸ τῆς ἐπιστροφῆς.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολὴν: «Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Καὶ ὁ νεώτερος ἀπ' αὐτούς εἶπε εἰς τὸν πατέρα του, “Πατέρα, δός μου τὸ μερίδιον τῆς περιουσίας πού ἀναλογεῖ σ' ἐμέ”. Καὶ ἐμοίρασε εἰς αὐτούς τὴν περιουσίαν. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ νεώτερος υἱὸς ἐμάζεψε ὅλα καὶ ἐταξείδευσε σὲ μακρυνὴ χώρα καὶ ἐκεῖ ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν του ζῶν βίον ἄσωτον. Ὅταν ἐξώδεψε ὅ,τι εἶχε, ἔγινε μεγάλη πείνα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ στερεῖται. Καὶ ἐπήγε καὶ προσκολλήθηκε εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς χώρας ἐκείνης ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε εἰς τὰ χωράφια του νὰ βόσκη χοίρους. Καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιὰ του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι καὶ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε τίποτε. Τότε συνῆλθε εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἶπε, “Πόσοι μισθωτοὶ ἐργάται τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἀρκετὴν τροφήν καὶ τοὺς περισσεύει, ἐνῶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πείναν! Θὰ σπκωθῶ καὶ θὰ πάω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ πῶ, Πατέρα, ἀμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου, δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου. Κάνε με σάν ἕνα ἀπὸ τοὺς μισθωτούς ἐργάτας σου”. Καὶ ἐσπκώθηκε καὶ ἦλθε εἰς τὸν πατέρα του. Ἐνῶ δὲ ἦτο ἀκόμη μακρυνά, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του καὶ τὸν σπλαγχνίσθηκε καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσε εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν κατεφίλησε. Τοῦ εἶπε δὲ ὁ υἱός, “Πατέρα, ἀμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου”. Ἄλλ' ὁ πατέρας εἶπε εἰς τοὺς δούλους του, “Βγάλτε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ντύσατέ τον καὶ δώστε του δακτυλίδι γιὰ τὸ δάκτυλό του καὶ ὑποδήματα γιὰ τὰ πόδια του, καὶ φέρετε τὸ θρεμμένο μοσχάρι καὶ σφάξατέ το καὶ ἄς φῶμε καὶ ἄς εὐφρανθοῦμε διότι ὁ υἱὸς μου αὐτὸς ἦτανε νεκρός καὶ ἀνέζησε, ἦτανε χαμένος καὶ εὐρέθηκε”. Καὶ ἄρχισαν νὰ εὐφραίνωνται. Ὁ υἱὸς του ὁμως ὁ μεγαλύτερος ἦτανε στὸ χωράφι καὶ ὅταν ἐπέστρεφε, καθὼς ἐπλησίασε εἰς τὸ σπιτί, ἄκουσε μουσικὴ καὶ χορούς. Ἐκάλесе τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἐρώτησε τί ἐσήμαιναν αὐτά. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, “Ἦλθε ὁ ἀδελφός σου, καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ θρεμμένο μοσχάρι, διότι τὸν ἀπέκτησε πάλιν ὑγιαίνοντα”. Αὐτὸς ὁμως ἐθύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μῆ. Ὁ πατέρας του ἐβγήκε ἔξω καὶ τὸν παρακαλοῦσε, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν πατέρα του, “Τόσα χρόνια σὲ δουλεύω καὶ ποτέ δὲν παρέβηκα ἐντολὴν σου, σ' ἐμέ ὁμως ποτέ δὲν ἔδωκες οὔτε ἕνα κασιόκι, διὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Ὅταν ὁμως ἦλθε ὁ υἱὸς σου αὐτός, πού κατέφαγε τὴν περιουσίαν σου μὲ πόρνες, ἔσφαξες γι' αὐτὸν τὸ θρεμμένο μοσχάρι”. Ὁ πατέρας τοῦ εἶπε, “Παιδί μου, σὺ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὅ,τι ἔχω εἶναι δικό σου. Ἐπρεπε νὰ εὐφρανθοῦμε καὶ νὰ χαροῦμε διότι ὁ ἀδελφός σου αὐτὸς ἦτανε νεκρός καὶ ἀνέζησε· χαμένος ἦτανε καὶ εὐρέθηκε”».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ὁ πατέρας του ὁμως θὰ ξεπεράσει μὲ τὴ στάση του κάθε προσδοκία. Χωρὶς νὰ μιλήσῃ κἄν, μόνο ἀγκαλιάζοντας καὶ φιλώντας τὸν υἱό του, τοῦ τὰ προσφέρει καὶ πάλι ὅλα. Τὸν ἀποκαθιστᾷ δίδοντάς του τὰ καλλύτερα ροῦχα.

16 Φεβρουαρίου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (ΙΖ΄ ΛΟΥΚΑ)

Παμφίλου μάρτυρος († 307) καί τῶν σὺν αὐτῷ.

Φλαβιανοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἦχος: β΄ – Ἑωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στίχ. 12-20 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιε΄ 11-32.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 23 Φεβρουαρίου, τῆς Ἀπόκρεω.

Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ν΄ 8 - θ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. κε΄ 31-46.

Τοῦ δίδει τὴν ἐλευθερία μὲ τὸ δαχτυλίδι. Τοῦ προσφέρει τὴν ἀρχοντιά μὲ τὰ ὑποδήματα. Καί τοῦ χορταίνει τὴν πείνα, ὅχι μὲ ὅποιοδήποτε φαγητό, ἀλλῆ μὲ τὸ σιτευτό μοσχάρι, μὲ τὴν πιό ἐκλεκτή καί ἐπίσημη τροφή πού θά μπορούσε νά τοῦ προσφέρει.

Ἡ οἴκος τοῦ Θεοῦ

Μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία, στό σπίτι τοῦ Θεοῦ πού εἶναι πατέρας μας, μπορούμε νά χορτάσουμε τὴν πείνα μας γιὰ ἐλευθερία καί νόημα ζωῆς. Ὁ Θεός μᾶς ἀγαπᾷ καί μᾶς προσφέρει τὴ ζωή, τὰ χαρίσματα, τὴν ἀναγνώριση, τὴ χαρά. Δέν ὀργίζεται μαζί μας γιὰ τὴν ἀγνωμοσύνη μας. Περιμένει. Καί ὅταν στήν ἐπιστροφή τοῦ κάθε ἀσώτου υἱοῦ, ἐμφανίζεται ἕνας μεγαλύτερος σέ ἡλικία, αὐτός πού αἰσθάνεται τὴ σχέση μὲ τὸν Πατέρα ὡς σχέση ἀνάγκης, ὑποχρέωσης, ἀνταμοιβῆς καί διαμαρτύρεται διότι ὁ Πατέρας δέν ἐπιστρατεύει τὴ δικαιοσύνη τῆς τιμωρίας, ἀλλῆ τὴν ἀγάπη τῆς συγχώρεσης καί τῆς ἀποκατάστασης, ὁ Πατέρας δείχνει ὅτι μόνο ἡ ἀγάπη στή σχέση μαζί του ἐλευθερώνει ἀληθινά.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν ποιὰ εἶναι ἡ πείνα μας στή ζωή, ἀκόμη καί ἂν ὡς πρὸς τὴν καρδιά μας εἴμαστε σάν τὸν νεώτερο υἱό, ἀκόμη κι ἂν ἀνήκουμε στήν κατηγορία τοῦ πρεσβύτερου υἱοῦ.

π. Θ. Μ.

Πηνελόπης Μωραΐτου

Ο ΟΜΗΡΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΖΗΤΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Νέο Κατηχητικό Βοήθημα - Σειρά: Ἑλληνική Ἱστορία καί Χριστιανικὴ Πίστη, 1

(Α΄ ἐκδ., σχῆμα 21Χ29 ἐκ., σελ. 256, εἰκονογραφημένο)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὺν ὁποῖα περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μὲσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
